

På „kosetur” i Budalsfjella

anno 1945

Av C. B. Olberg

Ja, ærede leser — det lot seg gjøre det og. Dertil er «kosetur» ikke trykkfeil for «posetur».

En av drivfjærene til at turen kom i stand, var at undertegnede gjerne ville prøve fullt ut en lekker renskinnspose, som jeg hadde fått laget i fjor. For Arne og Torleifs vedkommende var nok et vesentlig moment det at deres koner i syforeningen var blitt enig om at de — mennene altså — utvilsomt hadde godt

av en ordentlig mannfolktur til avveksling for alt som har med barnevask og husholdningsbekymringer å gjøre. (Jeg var nå ikke helt fri i så henseende, jeg heller forresten.) Dertil kommer at det skadet jo heller ikke i disse tider å gjøre seg litt fortrolig med «uteliv». Situasjonen var nærmest slik at en torte vente hva som helst når som helst.

På grunn av tida turen foregikk på, må det være meg tillatt å ofre et par ord på forberedelsene.

Vi ble enige om å bruke to kjelker og dra mest mulig på disse, bare minst mulig i sekken, og vi skulle bruke soveposene og telt for å være helt uavhengige av alt. En kjelke hadde vi, og ved hjelp av diverse clearingtransaksjoner — fra bøtter til en pipestopp — hadde vi tryllet fram svineremmer, fortrinsvis til drag og kanvas, og så greidde skimaker Johnsen resten, en kjelke nr. 2, på 5 dager.

Av mange gamle defekte stavrester ble det laget to meget brukbare staver.

Hos gode venner og kjente fikk vi lånt de kartene vi trengte —

Innover fjellet

Fot. Arne Baggerud

det var jo bare av traktene innover mot svenskegrensa vi hadde flere sett fra før.

Så var det maten da.

For å si det med en gang — det gikk fint. Vi trengte ikke å krype på kne fra gård til gård før vi drog opp på fjellet. Vi spesialiserte oss på pemmikan — alle de store gutta spiser jo det.

Vel — en hadde litt tørket dyrekjøtt — en annen ertemel, og en tredje fett. Etter så å ha konsultert både professorer og næringsmiddelkjemikere, gikk Arnes kone — som er kjemiker — i gang med å brase sammen disse stoffene med et ypperlig resultat.

Så tok vi en boks i kjelleren av den «eiserne Ration» (unnskyld banningen). Så var grunnlaget i orden.

Men det var nå kjempeflaks at det hadde vært både sukker- og fettrunde like før påska. Ellers haddé det nok blitt smalhans.

Derpå lånte jeg Arnes Falstadstøvler, han rekvirerte konas bleyle, og vi kunne begi oss til startstreken.

Som den skarpe leser vil forstå av overskrifta, var det Budals-

fjella vi hadde tenkt å gjennomstreife. Vi kunne jo på regulær måte komme med tog til Støren, men vi hadde liten lyst til å traske landeveien til Rognes st., hvorfra den greieste veien fører opp til Budal. Det var jo sannsynlig at det ikke var føre langs veien.

Takket være telegrafist Berge's hjelp på Støren ble vi lurt inn i ei kuvogn, som til og med var forsynt med ovn, og klokka halv ni om aftenen kunne vi stige av på Rognes, og pakke kjelkene. Vi så sikkert veldig tapre ut, der vi svingte ut fra stasjonsområdet i tasmørket. Hu og hei!

Vi hadde først et par kilometer å følge hovedveien langs Gaula. Det var litt snø på sidene. Vi brukte ikke skiene. Kjelkene var tunge — sikkert 40 kg. — og med 12—15 kg. på ryggen skjønnte vi snart at det gjaldt å ta det pent i början. Vi ble enige om å dra en kilometer hver, mens tredjemann hadde fri en halv time, og dette viste seg så greitt at vi beholdt denne ordningen på hele turen.

Kjelken skurte ofte nok bare jorda, og vi var glade da vi ved Buas utløp i Gaula tok av fra hovedvegen for å dra sørover mot Budal langs bygdeveien i ganske slakt lende langs elva. Men etter ca. 7 kilometer ble stigningen ganske stor, så fort gikk det ikke. På grunn av stigningen og den harde veien gikk vi enda til fots. Dalen er temmelig trang og dyster her. Skulle vi bli skrevet ut til onnearbeid, tror jeg at jeg ville ha gjort svært mye for å unngå å bli sendt hit. Særlig på høyde med Haugen klorte utallige små utløer seg fast til den hengbratte dalsida. Tett i tett hang de her. Merkelig at en kunne raske med seg høy nok til å fylle dem. Ja, jeg kan forstå at en heller snekrer stoler her.

Ved tolvtida syntes vi at det kunne være nok. Vi var nå nådd opp omtrent til Solem, og da vi her kom over ei utløe, tok vi inn der. Det var akkurat så stor høydott igjen at vi kunne få litt under posene.

Vi var glade over å være kommet så pass av gårde første kvelden. Vi var jo ferdige med den trange, mørke dalen. Bygda tok til å vide seg ut, og sjølve turen kunne startes, etter at vi hadde reist fra Trondheim så seint som kl. 5 om ettermiddagen lørdag før palmesøndag. Nå var vi jo på landet, om ikke på fjellet. Som nevnt hadde vi jo telt. Men det var ingen som så oss gå inn i låven. Så drakk

Mot kveld.

Fot. Arne Baggerud

vi dus — skiftet på oss tørt tøy, fikk primusen i sving (tolv liter parafin for en fl. Aquavita) og sovnet snart varme, mette og trette, godt fornøyde både med oss sjøl og verden.

Vi var jo ikke ute etter nye rekorder, så morgenstellet fikk den tida det trengte. Vi mente å ha en lang dagsmarsj foran oss. Frokosten ble deretter, med det resultat at vi måtte hvile etterpå — og da kjelkene var pakket, og disse og skiene var smurt, var klokka blitt nesten ett. Sola stod høyt på himmelen, føret var godt, bygda lå fager og blid foran oss, og vi rusla i vei. Det var atskillig lettere i dag, ingen sugende stigninger, nærmest flatt. Foran oss i sør så vi nå de snaue fjellviddene bølge forlokkende i horisonten. Det burde jo ha økt farten vår, men sola var varm. Ved firetida lå en gård foran oss, og vi fant ut at det var middagstid, så hvorfor til å herje med primus og greier, når et kjøkken stod parat?

Vi bevilget oss en boks og stekte poteter. Etter en hyggelig prat med gårdens folk fant vi det så forsvarlig å røre på oss litt igjen. Men samvittigheten var ikke helt i orden, og vi fortalte ikke hvor langt vi hadde gått den dagen, sirka 10—12 km. Vi fulgte veien

videre, og var nå i sjølve Budalsgrenda. I kveldinga fant vi ei riktig idyllisk gammel utløe igjen. Det rant godt langs den ene veggen (innvendig), men det hadde bare den følge at vi slapp å smelte snø til kokinga. Et par planker hadde vi under posene, så vi ble ikke våte heller. Vi var nå på høyde med Enodd, vel 2 mil opp i dalen, og ble klar over at neste dag ville vi havne på høyfjellet enten vi ville eller ikke.

Mandag formiddag ved tolvtida var vi så klar til framstøtet. Vi gikk over på Enas østside, og rykket fram over noen faste fine flater mot Bonesvollseter. Før vi tok av fra veien, traff vi en bygdekar. Han visste å fortelle at tolv tyskere var på vei oppover fra Solem, uten at han visste hvor de skulle hen. Da han hørte at vi hadde tenkt oss innover mot traktene kring Forelshogna, mente han: «Da treff de nok på sabotøra». Det hørtes jo svært spennende ut, vi skulle ha gode sjangser til å tjene som anvisere under skytekonkurransen, men dette kom likevel helt i bakgrunnen da en annen kar litt etter kunne fortelle oss at det hadde vært tusen fly over Trondheim, og i dette øyeblikk var det flyalarm samme sted. Telefonen hadde meldt det. Alle 3 hadde vi koner med en liten unge i byen. Vi ville ikke påstå at det var oppløftende å høre dette. Vi hadde imidlertid hørt fly sjøl på dette tidspunktet, men bare ett eller to stykker, og med hensyn til flyalarm nå — gikk vi ut fra at den ville være over når vi hadde bestemt oss for retur.

Men det var for så vidt klassisk mark vi befant oss på. Midt i januar hadde det vært ganske livlig trafikk her av de forskjellige interessenter. Det var ikke langt over til Forsetsetrene, hvor det hadde gått temmelig varmt for seg. To av våre gutter falt jo der.

Etter en hyggelig prat med den sympatiske eier av gården, bar det ved 5-tida oppover og sørover mot Fiskbekktangene, som stengte for oss med sin snaue regelmessige rygg i 900 meters høyde. Det var ikke mer enn 300 meters stigning for oss, men drygt ble det, særlig i begynnelsen.

Vi måtte jekke oss opp litt nå etter «daffingen» i bygda. Bare vi ikke hadde spist så mye! Og sola stekte, kjelkene kjentes tyngre uten vei eller spor. Jeg påstår at svetten sprutet horisontalt ut av ansiktet, og øktene ble ikke et sekund lenger enn fastlagt. Men etter

Oppe på vidda

Fot. Arne Baggerud

hvert som det indre overtrykk ble overvunnet, og vi nærmet oss kammen, steg humøret, og helt oppe hadde vi det terrenget foran oss som i 4 herlige dager skulle være vårt — nesten da.

Det var et åpent, vilt terreng med store bløte linjer, bare brutt av Forelshognas steile topp. Et mektig og imponerende lende, øde og barskt trass sine runde former. Når bare været er i orden, må det være verdens ufarligste terreng. En kan la det stå til praktisk talt overalt, så det er utmerket egnet for begynnere i faget. I uklart vær vil det dog stille store krav til orienteringsevnen mange steder hvor mangel på markerte punkter er stor.

Nå bærer det nedover mot Fiskbekktjern. Det er en herlig følelse etter den ensformige traskinga å slite bedagelig på den fine faste flata. Kjelken glir bra, og alt er stas.

Vi har tenkt oss innover mot Gråtjern i kveld. Der skal det ligge ei god bu på vestsida av tjernet innunder Gråhøg (1074 meter).

Tussmørket kommer langsomt sigende, og vi må henge i, skal vi finne bua, skjønt det gjør ingen verdens ting om vi ikke når den. Været er fint, og vi har utstyret i orden. Vi kan slå leir hvor som helst. Etter noe leting finner vi så bua. Den er meget godt bygd, ren, praktisk innredd, men liten. Vi tre fylte den. Torleif er etter hvert blitt den selvfølgelige overkokk — og etter kort tid koser vi oss glugg i hjel. Primus, kortleik, «smørekoppen», ja — alle ferdens deltagere bidrar sitt til hygga.

Vi drikker litt dus igjen, og tenker på «Sambo» og «Ruggen» (kjelkene er blitt døpt), som må være ute. Livet er skjønt. Bua er tett, og det er en fryd å strekke seg i posene.

Tirsdag morgen samme herlige været. Vi vil dra oss til middag. En legger seg i posen på snøen foran hytta, og dormer videre etter en solid frokost. En annen går opp på Gråhøgda, renner slalåm ned den fine jamne fjellsida. Tredjemann finner et vannhull, og henter — ved! Noen dvergbjørktuster titter fram her og der, og blir en god avløser for parafinen, som det jo ikke var ubegrenset kvantum av til rådighet. Vi hadde med 2,5 liter og var stolte av det.

Hadde vi hatt med fiskesnøre, er jeg redd for at vi var blitt her.

Fra toppen av Gråhøgda har man utmerket utsikt over Endalen, og fjellet vest for denne. Det ser fagert ut, og det blir nok til at vi legger hjemveien over den. Men vi har jo tenkt oss videre, og etter å ha gjort i stand etter oss, drar vi etter middag videre sør- og vestover. Vi holder vest for Halshøgda og legger veien over Slett-fjellet. Det er storfagert. Været er stadig prima, snøen fast, og farten syns vi er bra. Men den som hadde hatt med en hagle! Jeg tror nesten det skulle ha greid seg med en salongrifle og. Ryper var det nemlig overalt. Stadig gikk vi dem opp, det var den tida de helst var takende. Kaklingen deres hadde vi i ørene både sent og tidlig, hele tida vi var på snaufjellet. Måtte det vare. Men vi merker vel snart forskjell når bygdejakta tar til igjen for alvor.

Utpå ettermiddagen tar vi en pust under Slett-fjellet under en lunende hammer. Her tittet verdens vakreste, guleste og lubneste gåsunger fram ved snekanten. De måtte leve av bare skjønnhet og glede i dette øde. Disse ble vår tribut til konene våre. I en blikkboks ble de ført uskadd til byen, og vår omhu for gåsungene var

Men vi må videre. Slikt vær og føre må nyttes, og terrenget blir mer og mer variert. Vi trekker over mot Sauhogna, holder oss nå jamt i 1000 meters høyde på den sørlige utløper av kammen, bøyer så noro fra Gråkneppa østover, og har nå Forelshogna-partiet med storfjellet foran oss. Jaha, dette så bra ut. Riktig storveies geografi var det. Toppen av Forelshogna steg ganske imponerende til værs fra omgivelsene, og det så ikke ut til å være greitt å komme opp på den med ski på beina. Vi hadde nå tenkt oss opp da, og fant ut at det ville være gunstig å slå leir under Storfjellet ved bekken som flyter ut i Bua. Det begynte å bli sent, og vi hadde nå en flott utforkjøring foran oss, ned i den trange, ganske ville og øde dalen, men ryper var det her også ja — herregud, nå ble vi sultne og.

Kjøringa så ut til å bli bratt, men jamn, og Torleif (som har vært lengst gift — eller kanskje det var det at han hadde frivakt på kjelketrekk) setter utfor. Det ser ut til å gå fint unna, og Arne og jeg setter utfor jamsides — noe utenfor hans spor. Farten er frisk, og plutselig ser jeg Torleif, som nå er kommet ned i dalbunnen — stå og vifte vilt med armene mot oss. Jeg får langsomt med mye strev svingt ut, men Arne fortsetter. Gærn mann, tenkte jeg, eller ulykkelig kjærlighet, men han kommer ned i beste velgående. Noe betuttet fortsatte jeg så min avbrutte nedreise. De spør meg hvorfor jeg stoppet, når han vinket klar. Den satt — særlig tatt i betraktning min ringe evne som utforkjører, men det

Gåsunger

Fot. Arne Baggerud

signalet for «klar» må omgående bedres. Det må egne seg best for «Stopp! Livsfare!»

Nå gjaldt det å finne leirplass. Ved utløpet av et lite skar fant vi ganske godt ly, og en frosset bekk som hev seg ned her, bratt og blå og gild sørget for en rikelig «hu og hei»-stemning. Plassen egnet seg godt for fotografering fra 3 sider, så i nødsfall — hvis noen synes det var litt snautt at vi lå ute bare en natt — var det høve til å tredoble dette på en lettvinnt måte. Men hvorfor skulle det bli nødvendig? Det ble den varmeste natta av alle. Aluminiums-pluggen holdt utmerket fast. Teltet blåste ikke over ende. Primusen virket tilfredsstillende — ennå, og stinne av pemmikan, brød og te, slumret vi inn etter en god røyk, mens rypene kaklet om kapp.

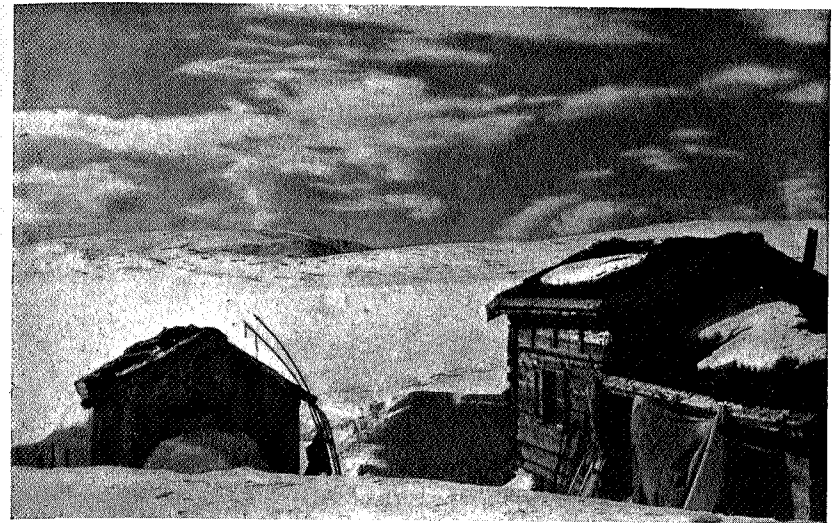
Morgenen etter kom vi noenlunde tidlig opp. Vi bestemte oss for å gå opp på Forelshogna for å nyte den etter sigende flotte utsikten, og så returnere til leiren.

Men det ble en skuffelse. Vi kom merkelig nok både helt opp og ned med ski på beina hele tiden, men toppen lå innhyllet i skodde. Et lite øyeblikk hadde vi et gløtt sørover mot Hummelfjell. Det gav oss en aning av hva vi kunne ha fått se her oppe fra. Utsynet skal være så å si ubegrenset.

Men avstikkeren hadde vært en fin tur likevel — herlig å gå uten pakning og kjelke — og 2½ time etter starten var vi igjen i leiren vår. Vi hadde nå tenkt å legge i oss en solid middag, men primusen streiket. Den harket og spyttet verre enn toget, og den eneste rensenålen vi hadde oppdrevet i byen, var ferdig. Vel, tørrmat hadde vi nok av, og vi drog så avsted med Grønntjernseter som neste mål.

Vi fulgte dalen oppover i sørvestlig retning, og etter et par kilometer vidde den seg ut til intet, og så var vi igjen i det typiske vidde terrenget.

15 minutter fra leirplassen vår passerte vi ei bu som så brukbar ut. Hadde vi visst av den, hadde vi tatt peiling på den kvelden før, det lover jeg. Det bærer nå raskt av gårde i det lette lende sørover vest for Gråknepa og over Ytjern. Vi følger så Yas løp sørvestover i store trekk, kutter av der terrenget særlig innbyr til det. Det er ikke mange markante trekk i terrenget nærmest oss. Men lenger

En koselig seter

Fot. Arne Baggerud

sør hvelver den ene vakre fjellkammen seg slettere enn den annen.

Det er ikke for ingenting at vi har tre-fire Slettfjell og høer i dette området. Vi kommer fram til Grønntjernseter utpå natta. Det er den øverste setergrend på disse kanter for Kviknebøndene, og vi traff bygdefolk der som viste oss en seter hvor vi kunne ta inn. Vi hadde nå ikke møtt en kjeft på 3 dager og var spente etter å høre nytt fra Trondheim (dette var skjærtorsdag), men ble beroliget med at det ikke var annet å melde enn de ryktene vi hørte mandag, og det var sikkert — «for jeg hørte sjøl i går». (Er det rart at mange sitter «inne»?). De lovt å sende telegram til konene våre når de kom til bygda påskeaftens morgen. Så hadde vi døyvnet samvittigheten en stund til.

Ja, det var den rette seter de henviste oss til. Eierinnen skal ikke være lei for vårt besøk. Hytta var føket halvfull av snø på grunn av ødelagte vinduer, og vi hadde en stri tørn før alt var ute og papp var satt for vinduet. Men da var det riktig både pent og hyggelig der, og vi la an på å gasse oss riktig. Siste boksen ble sprettet, dertil stekte poteter og tørrede grønnsaker (heia Sverige).

Ønsket noen av herrerne sjokoladepudding? Det var utdeling av en pakke før påske.

Neste dag — langfredag — er det styggvær. Iallfall da vi får kreket oss ut. Vind og snøsludd. Dette er ikke noe for oss. Det er noe visst «Oksen Ferdinansk» over oss i så henseende, og vi gav oss alle Lucullus i vold.

Av en knappenål har vi i mellomtida — ved hjelp av en fil og smergellerret laget en meget brukbar rensenål til primusen, og er for så vidt klare til videre aksjon. Men været er ikke blitt bedre.

Om det var sjokoladepuddingen som var årsak til uroen i blodet, vet ikke jeg, men plutselig er vi enige om å dra videre. Klokken er alt 4 ettermiddag, og vi vil dra mot vest, runde Svartsjølikletten og følge Russu nordover mot Langvatnet.

Dette kom vi ikke til å angre på.

Vi legger i vei. Snødrevet er klissent, og nærmest horisontalt, kjelkene tunge som bly, og skiene får tommetykke klabber, trass i smøring, det er ikke stor stas. Hvorfor la vi i vei? Jeg tror å ha antydning grunnen på et tidligere tidspunkt. Vi holder oss like på nordsida av veien ned mot Kvikne, og da vi er omtrent på høyde med Svartsjølikletten, letner det. Humøret stiger momentant og hurtig, og så får noen den ideen at vi skal følge en bekk og gå rett på toppen. Det blir til at vi gjør det. Det er temmelig bratt, men vær og føre blir bedre for hvert minutt som går, og til slutt blir det stas.

Etter hvert som vi nærmer oss toppen, forsvinner det siste av snødrevet, og da så sola til slutt bryter igjennom, opplever vi en stemning og et fargespill som er rent betagende. Det er noe av det vakreste jeg har opplevd. Oppe på toppen får vi så i tillegg utsikten over dalen med Russu i bunnen over mot Falningsjøhø, og nordvestover mot Vehundbolhøgda —. Nei, det inntrykket jeg har fra denne kvelden, må ikke forflates av forsøk på en banal naturskildring.

Det burde nå ha vært fristende å ta den flotte utforkjøringa ned til Russu, men vi kan ikke rive oss løs fra dette platået, som går nordover og over i Hestfjellet og Russutangen. Vi går og går, nyter hver meter, inntil det tar til å skumre, og da er det slutt på platået

og. Men hvor var det blitt av tyngden på sleden? Vi måtte ha spist kolossalt på Grønntjernseter.

Vi søker nå ned mot Hiåsjøens nordre ende, hvor det ligger et par setrer. Det blir fort mørkere, og det blir å kjøre mest etter kompasset. Synd at det ikke var lysere nå. Vi gikk glipp av atskillige fine strekk, men det var blitt så mørkt, at den som hadde fri, måtte stå først og søke. Lyktene måtte fram, vi holder temmelig nøyaktig nordvest, og idet månen omsider kommer opp ved elvetida, glir vi ut på vatnet, der vi hadde tenkt oss. Bra levert til oss å være, og ikke lenge etter er vi på Midtlisetere. Vi var litt slitne. Løypa hadde vært temmelig tung på sine steder, og det skulle ha smakt godt å komme til en parat seter, men den gang ei. Her hadde herrefolkets kulturapostler vært på jakt etter jødisk-marxistisk-plutokratisk krapyl, så maken til dritthus — (unnskyld uttrykket, men ikke noe annet ord dekker inntrykket bedre), har jeg aldri sett. En vesentlig del av innboet var brent i ovnen på denne vakre og velholdte seteren.

Først måtte vi måke, så feie, før det verste var rettet opp.

Av bygdefolk hørte vi senere at Nemesis hadde innhentet en god del av dem her inne i dette avsidesliggende fjellet. Det hadde visst vært for kaldt for dem.

Men vi sovnet fra dette og. Vi var særlig glade for at vi hadde tette poser denne natta, og neste morgen da vi var ferdige med frokosten, fikk vi besøk av en annen type. En staut, værbitte kar spiste nista si sammen med oss. Han hadde dagen i forveien hamstret en hel metemark på en annen seter, og hadde satt seg i stand til å angle to snører som han nå skulle ut og se til på vannet. Navnet var ikke uten forbindelse med seteren vi lå på, og han kunne heldigvis berolige oss m.h.t. ryktene fra Trondheim. Alt var rolig.

Men vi må videre. Vi følger Hiåen nordover til den der drar østover mot Endalen, mens vi i det lekreste lende fortsetter nordover, og holder oss nordover langs Riskneppen og fram mot Kohøgda. Så ville vi ta ned til Haukdalen og ned denne.

Det lakket og led mot enden av turen nå, så vi holdt oss i høyden i det lengste. Vi var blitt glade i dette fjellet som var så vakkert,

og hvor det var så lett å komme fram, men så måtte vi gi oss, og det bar nedover mot bjørkliene. Vi lå på Solbergsetra — jeg tror den het så — denne siste natta for å ta fatt på siste dagsturen.

Det er et ualminnelig rotet lende her øverst i Haukdalen, men vi fant da omsider fram til den øverste gården i bygda. Vi hadde en bestemt mening med dette. Nå måtte vi ha litt melk, syntes vi, og vi fikk — fløte —! En hel liter. Spør om det smakte, og vi la trøstig i vei nedover dalen, trass i regnet. Det ble en lang og slitsom dag for oss. Vi måtte følge veien, og regnet sildret ned praktisk talt uten opphold. Hadde været vært godt, ville vi ha tatt av fra Haukdalen og gått over Ramstadsjøen og ned til Støren, men slik som forholdene ble, tok vi snarste veien ned hele Haukdalen og til Snøan st.

Det var en slitsom og langtekkelig affære, og det siste stykke — veien fra brua ved Snøan og opp til stasjonen — nei, la meg slippe å beskrive det.

Vi hadde det hell at tog var ventende om en time. Stasjonsmesteren gjorde sitt. Ikke kjente han oss, men ringte i øst og vest for å høre hvordan det var med kontrollen på toget og lot oss få billett. Jernbanefolkene var noe for seg sjøl i denne tida. Spør så om det smakte å få mat i seg og tørre klær på. I vogna fikk vi selskap med den obskureste bande jeg noen gang har sett — en skitropp i tysk tjeneste, sammensatt av de forskjelligste nasjonaliteter, med coltpistoler stikkende opp av bukselommene, en japs sovende med maskinpistolen i armen, og bagasjenettet fullt av brød. Kort sagt vi var alle tilbake til sivilisasjonen.

Aprilsol

Av Arne Falkanger

For noen timer siden trasket vi i gatesøla, og nå er vi oppe på fjellet. Overgangen er nesten overveldende og gjør oss sterkt mottagelige for de nye inntrykk. Aprilsola lyser over snøvidda og den kvite flata brytes bare av enslige fjellbjørk og av svarte knauser oppe i Gynillfjellet. Vi synes at haren aldri har satt så elegante spor etter seg i nysnøen, eller rypa laget slike runer på sin ferd mellom bjørkekjerrene for å plukke knopp, eller musa brodert så lekre kniplingsborder bortover snøen. Det går et friskt pust over vidda etter kuldegradene om natta, og det egger lysten til å fort-

Hauk og hare

Fot. Arne Falkanger